

вата. Затова въ Габрово имало учители, които преподавали на богатитѣ габровски младежи турски, гръцки, италиянски, френски и руски.

Цанко Дюзтабановъ изгубилъ по тѣзи езици много време, но пѣкъ се научилъ да пише и да приказва добре турски, италиянски, френски, гръцки и най-сетне руски.

Съ голѣмъ трудъ и силно честолюбие да бжде пръвъ ученикъ, Цанко усвоилъ всички гореказани чужди езици и почналъ да се гордѣе предъ своитѣ другари, че работи въ науката и въ обществото, па се издига до онова стѣпало, на което стояли ученитѣ люде и голѣмитѣ общественици.

Цанко Дюзтабановъ въ Севлиево

Бащата изпратилъ Цанко въ Севлиево да управлява една голѣма воденица отъ 10 камѣка, която той ималъ на р. Росица. Момѣкътъ отишелъ въ Севлиево, но не се грижелъ само за воденицата, ами се запозналъ си всички образовани и първи хора, българи и турци, и между тѣхъ разширилъ твърде много своето самообразование. Въ Севлиево Цанко намѣрилъ единъ много уменъ, честенъ и развитъ ходжа (мюхтия), запозналъ се съ него и почналъ да го разпитва, какви сж турскитѣ закони. Ходжата се показалъ благъ човѣкъ и се заелъ да го запознае съ главнитѣ турски закони, по които се управлявала турската империя. Цанко Дюзтабановъ далъ внимание, седналъ при ходжата и за две години (1864-1865) изучилъ по турски и по арабски турското правосъдие. Българитѣ, като видѣли, че Цанко надминалъ по умъ и по учение много стари сѣдии, кметове и адвокати, почнали да се стичатъ около него за съвети и за помощъ, когато лошитѣ бееве искали да заграбятъ тѣхнитѣ ниви, лозя, гори и воденици. Въ Севлиево Цанко се запозналъ съ учителя Захарий Даскаловъ и отъ него се научилъ да говори добре френски езикъ.